

Arrest

**nr. 191 955 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 27 januari 2017 waaruit blijkt dat de zaak terug wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 28 september 2015 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 30 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker gehoord werd op 22 april 2016.

1.3. Op 8 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u geboren op X te Idlib, alwaar u tot de leeftijd van 13 of 14 jaar heeft gewoond. Nadien verhuisde u naar Latakia. U bent een soenniet van Arabische origine. U studeerde tot het tweede jaar van het lagere, middelbare onderwijs. Van 1980 tot 1982 verbleef u in Saida, Libanon. U zou er zijn gerekruteerd bij een Palestijnse organisatie. In 1983 keerde u terug naar Latakia, Syrië om gedurende drie jaar als timmerman bij het leger te dienen. Na uw militaire dienst verbleef u opnieuw drie tot vier maanden in uw ouderlijke huis in Idlib. Daarna reisde u opnieuw meermaals naar het buitenland. U vertrok andermaal richting Libanon om er als timmerman te werken. U leerde er iemand kennen die u overtuigde zich naar het christendom te bekeren. Eén jaar later retourneerde u naar Syrië, alwaar u opnieuw het soennisme aanhing. U praktiseert uw godsdienst niet. Nadien verbleef u gedurende twee jaar in Amman, Jordanië. In 1996 reisde u op illegale wijze naar België, alwaar u een eerste asielaanvraag indiende onder de identiteit van A.(...) A.(...). Uw asielaanvraag werd geweigerd.

Op 25 februari 2003 werd u, alias S.(...) W.(...), door het Hof van Beroep te Brussel wegens mensenhandel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een boete van 14873, 61 euro. Uw valse paspoort met valse identiteit werd geconfisqueerd. U zat uw straf uit en werd op 22 juni 2007 overgeplaatst naar het Centrum voor Illegalen te Vottem. Op 15 september 2007 werd u gedwongen gepatriëerd naar Damascus, Syrië.

U bent tweemaal gescheiden. Uit deze huwelijken heeft u in totaal drie kinderen. Uw dochter A.(...) verblijft momenteel in Zweden. Haar moeder heeft Palestijnse roots maar zij zou de Syrische nationaliteit hebben. Uw dochter M.(...) (O.V. X) en zoon T.(...) (O.V. X) verblijven momenteel in België. Zij hebben alle twee de Syrische nationaliteit. Op 27 december 2007 bent u te Idlib voor een derde maal wettelijk gehuwd met de Syrische D.(...) M.(...) (CG X). Uw echtgenote werkte als ambtenaar bij de Syrische overheid. Samen hebben jullie één dochter, S.(...), geboren te Idlib op 1 augustus 2011. U heeft voorts nog twee kinderen uit twee relaties met Poolse vrouwen, i.c. een dochter genaamd A.(...) K.(...) en een zoon T.(...) A.(...) O.(...).

Sedert uw laatste terugkeer naar Syrië verbleef u samen met uw echtgenote in de stad Idlib. Jullie appartement lag in de buurt van verschillende, belangrijke en beveiligde overheidsgebouwen. Zelf werkte u als taxichauffeur. Uw echtgenote werkte als boekhoudster voor de gemeenteraad van Idlib. Sinds 2013 vervoerde u ook ambtenaren met een lichamelijke beperking van en naar hun werkplek. Zo ook uw eigen nicht. Naar aanleiding van uw werkzaamheden werd u in de loop van 2013 tweemaal bedreigd. Door middel van de kleur en tekst op uw auto was uiterlijk zichtbaar dat u voor/ met de Syrische overheid (samen)werkte. Aanvankelijk ontving u een sms van een onbekende afzender. Uw belager noemde zowel u als uw gezinsleden bij naam en wist dat zowel u als uw echtgenote bij/ voor de Syrische overheid werkte. U werd voorts gewaarschuwd dat “zij” in de buurt waren. Twee maanden later werd één van de autoramen van uw wagen gebroken. U vond een dreigbrief, afkomstig van enkele van uw familieleden die samenwerkten met de oppositie. U gaf geen gevolg aan deze bedreigingen.

Op 25 april of september 2015 vielen tal van oppositiegroeperingen de stad Idlib binnenen rukten op, zo stelde u. Aanhangers van het regime namen uw auto om de stad te ontvluchten. Op de derde dag van de gevechten – d.i. volgens u op 28 april of september 2015 – kwamen strijders van Jabat al Nusra bij u thuis langs om te vragen of er zich regimegetrouwen in jullie appartement bevonden. U zei van niet en verwees naar de aanwezige vrouwen. De oppositiestrijders waarschuwden jullie voor meer geweld in de stad en raadden jullie vervolgens, indien jullie de stad wilden verlaten, een veilige uitreisroute aan. Via het door de oppositie gecontroleerde dorp Binnish gingen jullie 15 kilometer verder naar het dorp Zardana, een dorp dat zich tevens in de handen van de oppositie bevond. Uw huis in de stad Idlib werd naderhand door de oppositie in beslag genomen. Via uw broer vernam u dat de oppositie u zocht, u en uw gezin wilde arresteren en vermoorden. Na één maand samen met uw schoonmoeder en uw schoonzus in Zardana te hebben verbleven, verlieten jullie Syrië op illegale wijze richting Turkije. Per rubber boot bereikte u vervolgens Griekenland. U doorkruiste Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland alvorens op 28 september 2015 in België aan te komen. Op 30 september 2015 vroeg u tenslotte asiel aan in België samen met uw echtgenote.

In België verblijven ook uw broer N.(...) (O.V. X) en uw drie neven O.(...) O.(...) (O.V. X), D.(...) O.(...) (O.V. X) en H.(...) O.(...) (O.V. X).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, uw originele familieboekje, uw originele vergunning als taxichauffeur, kopieën van twee familiale uittreksels van de burgerlijke stand, een kopie van uw officiële toelating als taxichauffeur tot de beveiligde overheidszone, medische attesten en vier foto's van (i) uw nicht die u als ambtenaar vervoerde, (ii) de beschadiging van jullie huis op 19 november 2015 en (iii) van een collega van uw echtgenote die zou zijn onthoofd.

B. Motivering

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Syrië kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft.

Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

De actuele Syrische context wordt gekenmerkt door een uiterst repressief overheidsoptreden. In het kader van het gewapende conflict maken de verschillende actoren in het conflict bovendien onvoldoende onderscheid tussen gewone burgers en gewapende groeperingen. In die context is het zo dat vele Syrische burgers nood hebben aan bescherming, doch voortgaande op uw verklaringen en rekening houdend met uw profiel en achtergrond hebt u niet aangetoond dat u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging actueel persoonlijk zou vervolgd worden in Syrië.

U heeft uw beweerde vrees immers niet aannemelijk gemaakt, en dit om onderstaande redenen: Allereerst ondermijnt het door u gestelde gedrag in Syrië de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Geïnformeerd naar de redenen voor uw vertrek uit uw land van herkomst voor uw asielaanvraag in België, verwijst u naar de twee dreigementen die u in 2013 persoonlijk zou gekregen hebben (CGVS man, p.21). Pas twee jaar later heeft u uw land verlaten (CGVS man, pp.10-11 & p.13). U nam de bedreigingen niet zo ernstig (CGVS man, p.20) en achtte het veilig om thuis te blijven wonen (CGVS man, p.10) en te blijven werken (CGVS man, pp.16-17). Nochtans werd u, volgens uw verklaringen, persoonlijk gevisieerd omwille van uw (vermeende) samenwerking met het Syrische regime. Als taxichauffeur vervoerde u gehandicapte ambtenaren (CGVS man, p.17 & pp.19-21). Dit alles doet de wenkbrauwen fronsen. Een dergelijke houding en gedrag vallen immers moeilijk te rijmen met de bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U gevraagd hoe het komt dat u na deze twee dreigementen, die volgens u aan de basis zouden liggen voor uw gegronde vrees in Syrië, nog twee jaar in uw ouderlijk huis te Idlib bent gebleven, legt u uit dat u als taxichauffeur louter binnen de stad Idlib opereerde. De oppositiepartijen bevonden zich in 2013 buiten de stad, zo voegt u toe (CGVS man, p.22). Uw verschoning kan uw langdurig verblijf van 2013 tot uw vertrek in 2015 echter niet verantwoorden. Immers, u werd niet alleen door onbekenden bedreigd maar om dezelfde reden ook door enkele van uw oppositiegetrouwe familieleden die u – ook in 2013 - reeds via uw wagen hadden weten op te sporen (CGVS man, p.20). Dat u zo lang wachtte vooraleer uw ouderlijke huis te verlaten is, gegeven uw ingeroepen vrees, weinig geloofwaardig. Daarenboven bent u ook na het begin van het offensief van de oppositie tegen de stad Idlib - nldr. op 24 maart 2015 - nog drie dagen lang in uw ouderlijke huis gebleven (CGVS man, p.13). Tijdens de eerste nacht van het offensief verlieten reeds belangrijke figuren van het regime de stad, zo beweert u (CGVS man, p.15). Ook uw zus zou volgens u met het regime uit de stad zijn vertrokken (CGVS man, p.18). Daarentegen besloot u uw ouderlijke huis zelf pas te verlaten toen Jabat al Nusra uw straat binnenkwam en reeds tal van Syrische soldaten had gedood (CGVS man, p.15). Van iemand die voorheen reeds een persoonlijke vervolging door de oppositie vreesde, kan zulk risicovol gedrag allerminst verwacht worden. Te meer daar u verklaarde dat informanten van de oppositie u omwille van uw auto, waarvan uiterlijke kenmerken de link met het regime aantoonde, viseerden (CGVS man, pp.20-21).

Vervolgens kunnen de nodige vraagtekens worden geplaatst bij het door u beschreven verloop van uw vertrek uit de stad Idlib. Dat u, als inwoner van de straat waar zich tal van belangrijke en beveiligde overheidsgebouwen bevonden (CGVS man, p.3, p.15, p.20 & p.22), probleemloos, meer nog, met

behulp van Jabat al Nusra-ledenleden de stad heeft kunnen verlaten (CGVS man, p.15), is opmerkelijk. Volgens u werden alle inwoners van uw straat immers als aanhangers van het regime beschouwd (CGVS man, p.22). Dat de leden van Jabat al Nusra u samen met uw gezin een veilige uittocht boden, nadat u hen vertelde dat er geen regimegetrouwen meer in uw appartementsgebouw verbleven (CGVS man, p.15), laat veeleer uitschijnen dat er van een persoonlijke vervolging door de oppositie geen sprake is. Zelf geeft u immers te kennen dat alle woningen in uw straat werden verhuurd aan belangrijke personen van het regime (CGVS man, p.20). U vergoelijkt dat de oppositiestrijders pas personen opsporen eens de stad is ingenomen (CGVS man, p.22) doch met deze uitleg kunt u bovenstaande opmerkingen niet afdoende weerleggen. Bovendien strookt deze bewering dan weer niet met uw eerdere verklaring dat u reeds in 2013 door oppositiegroepen werd bedreigd. Daarenboven reisde u vanuit de stad Idlib via het door de oppositie gecontroleerde dorp Binnish naar het dorp Zardana, dat zich eveneens in handen van de oppositie bevond. Hier verbleef u samen met uw gezin nog één maand, alvorens Syrië te verlaten (CGVS man, pp.10-12 & p.15). Zulk risicovol gedrag doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde asielmotieven wordt vervolgens onderstreept door onderstaande leemte, vaagheden en incoherenties, zowel tussen uw opeenvolgende verklaringen doorheen de asielpcedure als tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote.

Terwijl u op het CGVS melding maakt van twee ontvangen dreigementen – met name een bedreiging per sms van een onbekende afzender en een dreigbrief van oppositiegetrouwe familieleden (CGVS man, pp.20-21) - vermeldt u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter de anonieme bedreiging persms. Van de dreigbrief die u twee maanden na de bedreiging per sms zou hebben gekregen, rept u bij de DVZ met geen woord (vragenlijst CGVS, p.2). In tegenstelling tot wat u op het CGVS beweerde, nl. dat beide bedreigingen plaatsvonden in 2013 (CGVS man, p.20), verklaart u bij de DVZ dan weer dat u pas begin 2014 telefonisch werd bedreigd (vragenlijst CGVS, p.2). Dergelijke discrepanties doen ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daartegenover laat uw echtgenote zich ontvallen dat u tweemaal anoniem per sms werd bedreigd en dit één jaar voor jullie vertrek uit de stad Idlib, zijnde eind maart 2014 (CGVS echtgenote, pp.5-6). Dat jullie zich zowel tegenspreken over het tijdstip van deze bedreigingen als – en bovenal - over de aard en de afkomst van beide dreigementen, doet verder ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid en de oprechtheid van jullie beweerde problemen en vrees voor vervolging. Met betrekking tot de dag waarop jullie de stad Idlib verlieten, verschilt de door u beschreven gang van zaken eveneens met de versie die uw echtgenote hierover op de zetel van het CGVS geeft. Zo beweert u zelf dat de strijders van Jabat al Nusra op de dag van jullie vertrek uit de stad Idlib jullie appartementsgebouw binnenvielen, het gebouw op de aanwezigheid van regimegetrouwen controleerden maar jullie gezin uiteindelijk een veilige uittocht uit de stad garandeerden (CGVS man, p.8, pp.11-12 & p.15). Daarentegen stelt uw echtgenote, gevraagd naar 28 maart 2015, de dag die zij vooropstelt als de dag van jullie vertrek uit de stad Idlib, dat aanhangers van het Syrische regime naar jullie appartementsgebouw kwamen en alle inwoners vroegen om naar beneden te komen zodat zij vanuit deze appartementen op de oppositie konden schieten (CGVS echtgenote, p.5 & p.7). Ook deze vaststelling doet opnieuw vragen rijzen bij de waarachtigheid van de omstandigheden van jullie vertrek uit de stad Idlib.

Voorts stelt u dat uw ouderlijke huis, waarvan zowel u als uw broer een helft bewoonde, door de oppositie in beslag werd genomen. Uw opeenvolgende verklaringen over het tijdstip van deze inbeslagname stroken echter niet. Op de zetel van het CGVS beweert u om te beginnen vaagweg dat de inbeslagname van uw appartement twee dagen “na uw vertrek” gebeurde. Of dit twee dagen na uw vertrek uit de stad Idlib dan wel twee dagen na uw vertrek uit Syrië was, weet u echter niet. Dat u de inbeslagname van uw appartement niet beter in de tijd kan situeren, is toch opmerkelijk. U argumenteert dat u er niet bij was (CGVS man, pp.19-20). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins uw onwetendheid kan vergoelijken. Uw broer diende immers ook zijn deel van het ouderlijke huis te verlaten en u heeft tot op heden contact met hem (CGVS man p. 18 en 19). Dat u aldus niet zou kunnen aangeven of uw woning direct na uw vertrek uit Idlib dan wel pas na uw vlucht uit Syrië in beslag werd genomen, is niet aannemelijk. Dat u bovendien tijdens uw gehoor voor de DVZ dan wel precies kon aangeven wanneer uw huis in beslag werd genomen, is eens zo opmerkelijk. U verklaarde er dat uw huis 15 dagen na uw vertrek uit de stad Idlib door de oppositie werd ingenomen (vragenlijst CGVS man, p.2). Ook uw echtgenote bevestigt doorheen haar asielpcedure dat jullie reeds in Zardana op de hoogte werden gesteld van de inname van jullie appartement (vragenlijst CGVS echtgenote, p.2 & CGVS echtgenote, p.5 & p.9). Zouden uw beweringen gebaseerd zijn op waargebeurde feiten, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u op een meer coherente en éénsluidende manier zou kunnen aangeven wanneer uw huis door de oppositie in beslag werd genomen.

Gevraagd of er behoudens de inbeslagname van uw huis in de stad Idlib voorts nog andere aanwijzingen zijn als zou u in Syrië persoonlijk door de oppositie worden gevisieerd, beweert u zelf op het CGVS via uw broer te hebben vernomen dat de oppositie u en uw gezin wil arresteren en vermoorden (CGVS man, p.19). Niet alleen springt in het oog dat u hierover met geen woord rept tegenover de DVZ (vragenlijst CGVS man, p.2). Ook is het opvallend dat uw echtgenote, in haar antwoord op dezelfde vraag, niet uw broer maar wel expliciet uw buurman uit de stad Idlib noemt als boodschapper van de waarschuwing (CGVS echtgenote, pp.5-6 & p.9). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dit een gegeven betreft waarin jullie zich niet gemakkelijk zouden vergissen. Dat ook jullie beider verklaringen op dit punt niet met elkaar overeenkomen, draagt bij aan de twijfels die hierboven al rezen bij uw relaas en uw algehele geloofwaardigheid. Zelf maakt u tijdens uw verschillende gehoren nergens melding van enige telefonische waarschuwing die u van uw buurman zou gekregen hebben (CGVS man, pp.1-22).

In de marge moet worden benadrukt dat de oprechtheid van uw asielaanvraag eveneens ernstig wordt aangetast door de vaststelling dat u, bij de DVZ gevraagd naar aliases, aanvankelijk zonder meer aangaf over geen aliases te beschikken (verklaring DVZ, vraag 3, p.4). Niet alleen blijkt uit een vergelijking van vingerafdrukken dat u op 14 mei 1996 reeds uw vingerafdrukken liet afnemen bij de Belgische asielinstanties, zij het ditmaal onder de identiteit van A.(...) A.(...) (zie vingerafdrukkenvergelijking door Printrak, toegevoegd aan het administratief dossier). Ook in het arrest d.d. 25 februari 2003 wordt gewag gemaakt van een door u gebruikte alias, zijnde S.(...) W.(...) (zie kopie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Door het achterhouden van deze beide aliases hebt u de Belgische autoriteiten bewust trachten te misleiden en brengt u de oprechtheid van uw asielaanvraag andermaal in het gedrang.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Aangezien u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wat de door u voorgelegde documenten betreft, met name uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, uw originele familieboekje, uw originele vergunning als taxichauffeur, kopieën van twee familiale uittreksels van de burgerlijke stand en een kopie van uw officiële toelating als taxichauffeur tot de beveiligde overheidszone, dient te worden vastgesteld dat deze louter betrekking hebben op uw identiteit, uw gezinssamenstelling en uw beroep, dewelke door het CGVS niet wordt betwist. De foto's van uw nicht en van de collega van uw echtgenote, hebben geen toegevoegde waarde aangezien deze geen uitspraak doen over uw persoonlijke asielmotieven. Dat de collega van uw echtgenote, die tevens werkte als ambtenaar, onthoofd zou zijn (CGVS man, p.7), is bovendien een blote bewering. Hoe dan ook, dit volstaat geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hetzelfde geldt voor de blote beweringen dat uw twee minderjarige neven door het Syrische regime werden gerekruteerd (CGVS man, pp.18-19), dat uw nicht F.(...) werd gedood (CGVS man, pp.21-22) en dat ook het huis van uw zus door de oppositie werd ingenomen (CGVS man, p.18).

Voorts maakt u nog gewag van de algemene veiligheidssituatie in Syrië (CGVS man, pp.21-22). Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U merkte dienaangaande op dat uw huis werd beschadigd bij een aanslag op 19 november 2015 en werpt op dat u gehoorproblemen kent tengevolge een aanslag die dichtbij uw werkplek plaatsvond (CGVS man, p.7). U legde hiervan ter staving een aantal medische attesten alsook een kopie van een foto van een vernielde woning neer.

Wat betreft de beoordeling van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming, dient in casu evenwel te worden gewezen te worden op het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 25 februari 2003.

Artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een vreemdeling dient uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane arrest van 25 februari 2003

Uit dit arrest blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens het plegen van verschillende aan mensenhandel en prostitutie gelieerde feiten (zie kopie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Het Hof van Beroep achtte de feiten die u ten laste werden gelegd bewezen en oordeelde bij het bepalen van de strafmaat uitdrukkelijk dat "uw gedrag getuigt van een absoluut misprijzen voor de fysieke en morele integriteit van sociaal kwetsbare personen". De misdrijven die u begaan heeft en waarvoor u werd veroordeeld kunnen dan ook niet anders dan als "een ernstig misdrijf" worden gekwalificeerd. Bijgevolg dient u uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote door de Commissaris-generaal beslist tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus terwijl ten aanzien van uw neven O.(...)O.(...), D.(...) O.(...) en H.(...) O.(...) werd besloten tot erkenning van de vluchtelingenstatus. Het gegeven dat uw gezinsleden en familieleden een internationale beschermingsstatus werd toegekend doet immers geen afbreuk aan de ernst van het misdrijf waarvoor u in 2003 veroordeeld werd .

Dat u gehoorproblemen heeft en dat uw huis vernield raakte tengevolge de aanslagen in Syrië doet evenmin afbreuk aan de ernst van het misdrijf dat u pleegde en waarvoor u in 2003 veroordeeld werd.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat een vreemdeling moet uitgesloten worden van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden in Syrië niet aangewezen is dat u, als Syrische staatsburger, gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2, 55/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de rechten van verdediging, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting van de in het middel aangehaalde wettelijke bepalingen waarbij hij eveneens artikel 17 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) aanstipt. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus te verklaren of te weerleggen en gaat hij meer bepaald in op:

- het feit dat hij twee jaar heeft gewacht om zijn land van herkomst te verlaten;
- de tegenstrijdigheden over de bedreigingen die verzoeker en zijn vrouw in 2013 hebben ontvangen;
- de incoherenties tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote aangaande het vertrek uit Idlib;
- de tegenstrijdige verklaringen wat betreft de inbeslagname van het ouderlijk huis;
- de tegenstrijdige verklaringen inzake het feit dat verzoeker door de oppositie in Syrië geïsoleerd wordt.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de uitsluiting van subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet met de feiten van 2001 en 2011 heeft geconfronteerd zodat hij niet in de gelegenheid is gesteld om uitleg te geven over zijn veroordeling en zijn huidige gedrag ten opzichte van die feiten. Voorts laakt verzoeker dat hij niet geïnformeerd werd over het risico van de internationale bescherming uitgesloten te kunnen worden. Sterker nog, tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd hem zelfs uitdrukkelijk gezegd: *“in principe krijgen alle Syriërs als blijkt dat zij Syriërs zijn een beschermingsstatus.”* Verzoeker onderstreept dat dit gebrek aan confrontatie de rechten van verdediging schendt, zoals vervat in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij citeert ten deze nog uit het arrest van het Europees Hof van Justitie van 6 november 2012 (nr. C-199/11, Europese Gemeenschap tegen Otis NV e.a.) waarin artikel 47 van het Handvest wordt verduidelijkt en wijst op de vaste rechtspraak van dit Hof waarin het beginsel van “hoor en wederhoor” wordt benadrukt, zoals daar is het arrest nr. C-300/11, *ZZ v. Secretary of State for the Home Department* van 4 juni 2013. Hij wijst in dit verband tot slot nog op artikel 16 van de Procedurerichtlijn en verzoekt om een vernietiging van de beslissing zodat hij kan worden gehoord over de feiten die aan de basis liggen van zijn uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat vervolgens in op de wettelijke bepalingen in verband met de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus en stelt vast dat de Belgische wetgever wat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus betreft *“niet beslist de uitsluitingsgronden te noemen”* en slechts verwijst naar het Vluchtelingenverdrag. Bovendien zijn de uitsluitingsgronden van de subsidiaire bescherming en van de vluchtelingenstatus niet gelijkaardig gedefinieerd wat betreft “ernstige misdrijven”, aldus verzoeker. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 17 van de Kwalificatierichtlijn verwijzen immers enkel naar een *“ernstig misdrijf”* terwijl artikel 1F van het Verdrag van Genève spreekt van *“ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.”* Hieruit maakt verzoeker op dat het Vluchtelingenverdrag twee voorwaarden toevoegt, met name dat het misdrijf geen politiek misdrijf mag betreffen en dat het gepleegd moet zijn buiten het land van toevlucht en voordat de asielzoeker tot dit land als vluchteling is toegelaten. Hij vervolgt dat, zelfs als de Belgische wetgever tot op heden niet voorzien heeft in de omzetting van artikel 17, § 3 van de Kwalificatierichtlijn in de Vreemdelingenwet, uit het bestaan van dit artikel in de Europese wetgeving en het verschil in definitie van “ernstige misdrijven” voortvloeit dat de toepassingsgebieden van die uitsluitingsgronden niet gelijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat de Belgische wetgever bovendien heeft beslist om de uitsluitingsgronden van de vluchtelingenstatus niet te noemen in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, maar verwijst naar de definitie van de uitsluitingsclausule van het Vluchtelingenverdrag en derhalve ook naar de instrumenten die dit artikel 1F interpreteren en toepassen, zoals onder meer de Guidelines van de UNHCR. Deze Guidelines bevatten een belangrijk proportionaliteitsbeginsel voor die uitsluitingsgrond, aldus verzoeker.

Verzoeker vervolgt met te stellen dat de uitsluitingsgrond van de vluchtelingenstatus niet op hem van toepassing is en citeert ten dien einde uit de Guidelines van de UNHCR van januari 1992 en verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 33 720 van 3 november 2009. Vervolgens past verzoeker de principes die in de Guidelines worden uiteengezet, toe op zijn zaak en komt tot het besluit dat de toepassing van de uitsluitingsclausule van de vluchtelingenstatus op hem onevenredig is.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007,

nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

Voorts wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus betreft. Verzoeker wordt aldus geenszins uitgesloten van de vluchtelingenstatus zodat de aangevoerde schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en de verwijzing in het verzoekschrift naar artikel 1F van het Verdrag van Genève iedere juridische grondslag mist en de uitgebreide uiteenzetting dienaangaande in het verzoekschrift *in casu* dan ook niet dienstig is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hoewel vele Syrische burgers nood hebben aan bescherming, hij – voortgaande op zijn verklaringen en rekening houdend met zijn profiel en achtergrond – niet heeft aangetoond dat hij wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging actueel persoonlijk zou vervolgd worden in Syrië, vermits (1) het door hem gestelde gedrag in Syrië de geloofwaardigheid en de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate ondermijnt, (2) de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het door hem beschreven verloop van zijn vertrek uit de stad Idlib, (3) het weinig geloofwaardige karakter van de door hem aangehaalde asielmotieven tevens onderstreept wordt door leemte, vaagheden en incoherenties, zowel in zijn opeenvolgende verklaringen als tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote en (4) de oprechtheid van zijn asielaanvraag eveneens ernstig wordt aangetast door het achterhouden van aliases, waardoor hij de Belgische autoriteiten bewust heeft trachten te misleiden en (ii) de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. Verzoeker wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 25 februari 2003 blijkt dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens het plegen van verschillende aan mensenhandel en prostitutie gelieerde feiten en de misdrijven die hij heeft begaan en waarvoor hij ook veroordeeld werd niet anders kunnen worden gekwalificeerd dan als een ernstig misdrijf zoals bepaald in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 november 2016 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie bestaat.

2.6.1. Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op dat het door verzoeker gestelde gedrag in Syrië de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem geschetste vrees ondergraaft, waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“(…) Geïnformeerd naar de redenen voor uw vertrek uit uw land van herkomst voor uw asielaanvraag in België, verwijst u naar de twee dreigementen die u in 2013 persoonlijk zou gekregen hebben (CGVS man, p.21). Pas twee jaar later heeft u uw land verlaten (CGVS man, pp.10-11 & p.13). U nam de bedreigingen niet zo ernstig (CGVS man, p.20) en achtte het veilig om thuis te blijven wonen (CGVS man, p.10) en te blijven werken (CGVS man, pp.16-17). Nochtans werd u, volgens uw verklaringen, persoonlijk geïnterviewd omwille van uw (vermeende) samenwerking met het Syrische regime. Als taxichauffeur vervoerde u gehandicapte ambtenaren (CGVS man, p.17 & pp.19-21). Dit alles doet de wenkbrauwen fronsen. Een dergelijke houding en gedrag vallen immers moeilijk te rijmen met de bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U gevraagd hoe het komt dat u na deze twee dreigementen, die volgens u aan de basis zouden liggen voor uw gegronde vrees in Syrië, nog twee jaar in uw ouderlijk huis te Idlib bent gebleven, legt u uit dat u als taxichauffeur louter binnen de stad Idlib opereerde. De oppositiepartijen bevonden zich in 2013 buiten de stad, zo voegt u toe (CGVS man, p.22). Uw verschoning kan uw langdurig verblijf van 2013 tot uw vertrek in 2015 echter niet verantwoorden. Immers, u werd niet alleen door onbekenden bedreigd maar om dezelfde reden ook door enkele van uw oppositiegetrouwe familieleden die u – ook in 2013 - reeds via uw wagen hadden weten op te sporen (CGVS man, p.20). Dat u zo lang wachtte vooraleer uw ouderlijke huis te verlaten is, gegeven uw ingeroepen vrees, weinig geloofwaardig.”* Verzoeker brengt hier tegen in dat hij de situatie tussen 2013 en 2015 als relatief veilig beschouwde – behoudens de situatie van onveiligheid waarbij regelmatige bombardementen te noteren vielen – en dat hij en zijn echtgenote slechts in 2015, toen de stad werd aangevallen, de situatie daadwerkelijk als onveilig beoordeelden omdat zij “als samenwerkend met de overheden” werden beschouwd. Met dergelijk verweer vermag hij evenwel geenszins afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen en overwegingen. De Raad herhaalt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij reeds in 2013 dreigementen ontving omwille van zijn samenwerking met het Syrische regime, en dat hij niet alleen werd bedreigd door onbekenden doch tevens door oppositiegetrouwe familieleden. De Raad acht het dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat verzoeker ondanks deze bedreigingen – die hij nochtans als rechtstreekse oorzaak voor zijn vlucht uit Syrië bestempelt – zijn situatie als relatief veilig beschouwde, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. Dat de dreigementen in 2013 verzoeker er niet toe hebben aangezet om het land, minstens de stad Idlib te verlaten en hij zelfs twee jaar tijd liet verstrijken tussen deze gebeurtenissen en zijn vlucht uit Syrië haalt wel degelijk de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging onderuit. Dit alles klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, ook toen de stad Idlib door de oppositie werd aangevallen, niet meteen actie ondernam om de stad te verlaten en zichzelf en zijn gezin in veiligheid te brengen, doch hij integendeel bijzonder risicovol gedrag aan de dag legde voor iemand die beweert dat hij sinds 2013 persoonlijk werd geïnterviewd omwille van zijn samenwerking met het Syrische regime. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande pertinent: *“Daarenboven bent u ook na het begin van het offensief van de oppositie tegen de stad Idlib - nvdr. op 24 maart 2015 - nog drie dagen lang in uw ouderlijke huis gebleven (CGVS man, p.13). Tijdens de eerste nacht van het offensief verlieten reeds belangrijke figuren van het regime de stad, zo beweert u (CGVS man, p.15). Ook uw zus zou volgens u met het regime uit de stad zijn vertrokken (CGVS man,*

p.18). *Daarentegen besloot u uw ouderlijke huis zelf pas te verlaten toen Jabat al Nusra uw straat binnenkwam en reeds tal van Syrische soldaten had gedood (CGVS man, p.15). Van iemand die voorheen reeds een persoonlijke vervolging door de oppositie vreesde, kan zulk risicovol gedrag allerminst verwacht worden. Te meer daar u verklaarde dat informanten van de oppositie u omwille van uw auto, waarvan uiterlijke kenmerken de link met het regime aantoonde, vreesde (CGVS man, pp.20-21).*”, vaststellingen en overwegingen welke door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat blijkens verzoekers verklaringen Idlib werd aangevallen door de oppositie op 25 april 2015. Drie dagen later, op 28 april, zouden hij en zijn echtgenote de stad hebben verlaten (administratief dossier, stuk 6, p. 11 en p. 13). Verzoekers echtgenote daarentegen situeerde het begin van het offensief tegen de stad Idlib op 28 maart 2015 en beweerde dat zij reeds dezelfde dag de stad zijn ontvlucht (administratief dossier, stuk 6b, p. 7-8). Het hoeft geen betoog dat ook dergelijke afwijkende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid allerminst ten goede komen.

2.6.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze terecht erop wijst dat vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het door verzoeker geschetste verloop van zijn vertrek uit de stad Idlib. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande uitvoerig gemotiveerd: *“Dat u, als inwoner van de straat waar zich tal van belangrijke en beveiligde overheidsgebouwen bevonden (CGVS man, p.3, p.15, p.20 & p.22), probleemloos, meer nog, met behulp van Jabat al Nusra-leden de stad heeft kunnen verlaten (CGVS man, p.15), is opmerkelijk. Volgens u werden alle inwoners van uw straat immers als aanhangers van het regime beschouwd (CGVS man, p.22). Dat de leden van Jabat al Nusra u samen met uw gezin een veilige uittocht boden, nadat u hen vertelde dat er geen regimegetrouwen meer in uw appartementsgebouw verbleven (CGVS man, p.15), laat veeleer uitschijnen dat er van een persoonlijke vervolging door de oppositie geen sprake is. Zelf geeft u immers te kennen dat alle woningen in uw straat werden verhuurd aan belangrijke personen van het regime (CGVS man, p.20). U vergoelijkt dat de oppositiestrijders pas personen opsporen eens de stad is ingenomen (CGVS man, p.22) doch met deze uitleg kunt u bovenstaande opmerkingen niet afdoende weerleggen. Bovendien strookt deze bewering dan weer niet met uw eerdere verklaring dat u reeds in 2013 door oppositiegroepen werd bedreigd. Daarenboven reisde u vanuit de stad Idlib via het door de oppositie gecontroleerde dorp Binnish naar het dorp Zardana, dat zich eveneens in handen van de oppositie bevond. Hier verbleef u samen met uw gezin nog één maand, alvorens Syrië te verlaten (CGVS man, pp.10-12 & p.15). Zulk risicovol gedrag doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.”* Verzoeker ontkent in het verzoekschrift dat hij en zijn echtgenote door Jabhat Al Nusra werden geholpen om de stad te verlaten, hetgeen echter volledig haaks staat op zijn verklaringen zoals hij deze tijdens zijn gehoor op de zetel van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd en waar hij het volgende verklaarde: *“Hoe heeft u Idlib zelf kunnen verlaten? Als ik het goed begrijp, waren de gevechten nog bezig? Die mensen van JN kwamen de straat binnen, die vechters van het regime werden allemaal doodgeschoten, komen zij ons huis doorzoeken en vroegen of iemand van het regime hier aan het schuilen is. Ik zei: Nee we hebben hier alleen vrouwen, mijn vrouw, mijn familie. Die man zei, ja we zijn nog niet klaar met de stad. Als jullie van plan zijn om de stad te verlaten, moeten jullie die richting vertrekken en vluchten. Achter ons is het veilig. Julie mogen langsdaar de stad verlaten. Wij gaan nog verder de stad zuiveren. Wij vertrokken meteen langs de achterkant van de stad.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 15). Uit deze verklaringen blijkt aldus ontegensprekelijk dat Jabhat Al Nusra verzoeker en zijn gezin een veilige uittocht uit de stad bood, hetgeen naar het oordeel van de Raad overduidelijk en ondubbelzinnig aantoonde dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een persoonlijke vervolging door de oppositie. Deze appreciatie wordt overigens bevestigd door het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote na hun vlucht uit Idlib naar het door de oppositie gecontroleerde dorp Zardana trokken, waar zij vervolgens nog een maand verbleven. Door in het onderhavige verzoekschrift te poneren dat Jabhat Al Nusra hen niet heeft geholpen bij hun ontsnapping uit Idlib en derhalve een geheel tegengesteld verhaal naar voor te schuiven dan hetgeen hij tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal uit de doeken deed, slaagt verzoeker er allerminst in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verschilt de door verzoeker geschetste gang van zaken bovendien fundamenteel met de versie van de feiten die zijn echtgenote heeft gegeven met betrekking tot de dag waarop zij Idlib verlieten. Immers, waar verzoeker zoals hoger aangehaald beweert dat de strijders van Jabat al Nusra op de dag van hun vertrek uit de stad Idlib hun appartementsgebouw binnenvielen, het gebouw op de aanwezigheid van regimegetrouwen controleerden maar zijn gezin uiteindelijk een veilige uittocht uit de stad garandeerden (administratief dossier, stuk 6, p.15), verklaarde zijn echtgenote, gevraagd naar 28 maart 2015 – de dag die zij vooropstelt als de dag van hun vertrek uit de stad Idlib – dat aanhangers van het Syrische regime naar hun appartementsgebouw kwamen en alle inwoners vroegen om naar beneden te komen zodat zij vanuit deze appartementen op de oppositie konden schieten (administratief dossier, stuk 6b, p. 5 en p.

7). Met het louter ontkennen van zijn eigen verklaringen en het bevestigen van deze van zijn echtgenote brengt verzoeker geen concrete elementen bij die deze in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden kunnen uitklaren of vergoelijken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden bijgetreden in diens oordeel dat voormelde ongerijmdheden opnieuw vragen doen rijzen bij de waarachtigheid van de omstandigheden van verzoekers vertrek uit de stad Idlib.

2.6.3. Daarnaast kunnen nog een aantal andere incoherenties tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven verder aantasten.

2.6.3.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing correct op dat verzoeker en zijn echtgenote er niet in slagen om eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de dreigementen die zij zouden hebben ontvangen: *“Terwijl u op het CGVS melding maakt van twee ontvangen dreigementen – met name een bedreiging per sms van een onbekende afzender en een dreigbrief van oppositiegetrouwe familieleden (CGVS man, pp.20-21) - vermeldt u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter de anonieme bedreiging persms. Van de dreigbrief die u twee maanden na de bedreiging per sms zou hebben gekregen, rept u bij de DVZ met geen woord (vragenlijst CGVS, p.2). In tegenstelling tot wat u op het CGVS beweerde, nl. dat beide bedreigingen plaatsvonden in 2013 (CGVS man, p.20), verklaart u bij de DVZ dan weer dat u pas begin 2014 telefonisch werd bedreigd (vragenlijst CGVS, p.2). Dergelijke discrepanties doen ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daartegenover laat uw echtgenote zich ontvallen dat u tweemaal anoniem per sms werd bedreigd en dit één jaar voor jullie vertrek uit de stad Idlib, zijnde eind maart 2014 (CGVS echtgenote, pp.5-6). Dat jullie zich zowel tegenspreken over het tijdstip van deze bedreigingen als – en bovenal - over de aard en de afkomst van beide dreigementen, doet verder ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid en de oprechtheid van jullie beweerde problemen en vrees voor vervolging.”*

In zoverre verzoeker de tegenstrijdigheden aangaande de aard, de frequentie en het tijdstip van de dreigementen poogt te weerleggen door zijn verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als het ware samen te voegen met zijn verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Immers, waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift betoogt dat hij eerst per telefoon, dan per sms en tot slot per brief werd bedreigd en hij dus aangeeft tot drie maal toe bedreigd te zijn geweest, kijkt hij af van zowel zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin hij stelde twee keer dreigberichten te hebben ontvangen (*“Hoe vaak werd u in totaal bedreigd? Eerst was het via mijn telefoon. SMS, in het Arabisch werd een tekst geschreven door een niet-Syriër. Uit de context heb ik die conclusie getrokken. De 2^e keer door mijn familieleden die werkten bij de oppositie. (...) Van wie kwamen deze twee dreigementen? Wat betreft het 1^e dreigement, was de inhoud zoals volgt: Wij weten waar je mee bezig bent. Jij bent A.(...) O.(...) en je vrouw is M.(...) D.(...). Je dochter heet S.(...). Wij weten dat je vrouw is een ambtenaar bij de gemeente en wij zijn in de buurt van jullie. Maar is niet beëindigd met een naam. Ik weet niet wie de afzender was. De tweede was door een paar familieleden van ons, die werkten momenteel samen met de lange baarden. Eerste keer werd u bedreigd per SMS en de tweede keer? De 2e keer was het de zijruit van de auto gebroken en een brief daar achtergelaten.”*, administratief dossier, stuk 6, p. 20), als van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij aangeeft slechts éénmaal een bedreiging via sms te hebben ontvangen (*“(…) Vroeger ben ik wel eens bedreigd door de islamieten toen de stad nog onder controle was van de regering. Dit gebeurde op mijn gsm. Dit was begin 2014. Met de islamieten bedoel ik mensen die behoren tot terroristische groeperingen. Mijn echtgenote is ook bedreigd in dit bericht.”*, administratief dossier, stuk 14, vraag 3.5., p.2). Bovendien strookt dit verweer geenszins met de verklaringen die verzoekers echtgenote aflegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Hoe vaak werd hij in totaal bedreigd? Twee keer. Voor ons vertrek uit Idlib heeft hij twee keer dreigementen ontvangen. (...) Wanneer was dan de eerste en de laatste keer dat hij bedreigd? Kan u dat situeren ten opzichte van uw vertrek uit Idlib? Twee keer per telefoon toen wij nog in Idlib waren. (...) U zegt dat de dreigementen voor jullie vertrek uit Idlib ongeveer één jaar daarvoor vielen. Gold dat voor die twee dreigementen? Het was beiden ongeveer 1 jaar voor ons vertrek. Beiden telefonische dreigementen per SMS.”* (administratief dossier, stuk 6b, p. 5-6). Door in het onderhavige verzoekschrift opnieuw een andere versie van de feiten naar voor te schuiven, wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ondermijnd.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de bedreigingen afkomstig waren van een telefoonnummer met een Zweedse prefix, dat de bedreigingen weliswaar anoniem waren, maar dat verzoeker en zijn echtgenote veronderstellen dat ze te maken hebben met hun oppositiegetrouwe familieleden die in Zweden verblijven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet verder komt dan het formuleren van vermoedens en speculatie van zijnentwege en het uiten van *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in verzoekers verklaringen of deze van zijn echtgenote zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd. Verzoeker en zijn echtgenote legden immers op geen enkel ogenblik de link tussen de bedreigingen per SMS en verzoekers familie in Zweden. Integendeel, ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij per SMS werd bedreigd door “*de islamieten*”, waarmee hij bedoelde “*mensen die behoren tot terroristische groeperingen*” (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) en tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal uitte hij het vermoeden dat de bedreiging afkomstig was van een niet-Syriër (“*Eerst was het via mijn telefoon. SMS, in het Arabisch werd een tekst geschreven door een niet-Syriër. Uit de context heb ik die conclusie getrokken.*”, administratief dossier, stuk 6, p. 20). Aan verzoekers echtgenote gevraagd van wie de dreigementen afkomstig waren, hield zij het op “*Het was een onbekende nummer.*” (administratief dossier, stuk 6b, p. 6).

Door nog eenvoudigweg te postuleren dat “dit” [de bedreigingen] plaatsvond eind 2013, beperkt verzoeker zich voorts tot het herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel geen verklaring biedt voor het gegeven dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken deze bedreigingen begin 2014 situeerde (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) en dat ook zijn echtgenote verklaarde dat de bedreigingen plaatsvonden één jaar voor hun vertrek uit Idlib, dit wil zeggen begin 2014 (administratief dossier, stuk 6b, p. 5-6). De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties aangaande het tijdstip van de dreigberichten te vergoelijken.

In zoverre verzoeker de incoherenties tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog tracht te vergoelijken, stellende dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken moeilijkheden had met de vertaling, dat hij het gevoel had dat zijn verklaringen niet correct vertaald werden en dat “*hij niet afdoend tijd neemt om zijn verklaringen op te nemen*”, slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen of misverstanden tijdens het interview die de in de bestreden beslissing vastgestelde leemtes en incoherenties zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekerd zou zijn. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag op geen enkele wijze valt af te leiden dat er zich daadwerkelijk problemen met de tolk zouden hebben voorgedaan, dat integendeel verzoeker op omstandige wijze zijn relaas heeft uiteengezet en dat hem aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij verder nog iets wenste toe te voegen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 2). Bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker bovendien dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, dat hij er alle redenen heeft verteld die de aanleiding hebben gegeven tot zijn asielaanvraag, dat zijn verklaringen nadien door de tolk aan hem werden voorgelezen, dat zijn verklaringen correct werden genoteerd, dat de tolk weliswaar “veilige hoofdkwartier” niet letterlijk kon vertalen doch er verder geen problemen waren tijdens het interview (administratief dossier, stuk 6, p. 2-3). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen tijdens de het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens aan voorbij dat er niet alleen tegenstrijdigheden vast te stellen zijn tussen zijn opeenvolgende verklaringen maar dat zijn verklaringen tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen bovendien niet stroken met hetgeen zijn echtgenote hierover heeft verklaard, vaststelling welke allerminst kan worden verklaard door de in het verzoekschrift geuite kritiek op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tot slot is het de Raad onduidelijk en verzoeker licht evenmin *in concreto* toe op welke wijze de inname van medicatie tijdens de pauze een impact zou hebben gehad op zijn concentratievermogen tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal. Evenmin kan worden ingezien hoe beweerde concentratieproblemen een verklaring zouden kunnen bieden voor het gegeven dat verzoeker tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal uitgebreidere verklaringen heeft afgelegd dan op de Dienst Vreemdelingenzaken en voor de vaststelling dat zijn verklaringen (een bedreiging per SMS en een dreigbrief in 2013) afwijken van deze van zijn echtgenote (twee bedreigingen per SMS in 2014). Verzoeker slaagt er aldus opnieuw niet in de vastgestelde incoherenties in zijn relaas uit te klaren.

2.6.3.2. Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld als volgt: *“Gevraagd of er behoudens de inbeslagname van uw huis in de stad Idlib voorts nog andere aanwijzingen zijn als zou u in Syrië persoonlijk door de oppositie worden geïnterviewd, beweert u zelf op het CGVS via uw broer te hebben vernomen dat de oppositie u en uw gezin wil arresteren en vermoorden (CGVS man, p.19). Niet alleen springt in het oog dat u hierover met geen woord repte tegenover de DVZ (vragenlijst CGVS man, p.2). Ook is het opvallend dat uw echtgenote, in haar antwoord op dezelfde vraag, niet uw broer maar wel expliciet uw buurman uit de stad Idlib noemt als boodschapper van de waarschuwing (CGVS echtgenote, pp.5-6 & p.9). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dit een gegeven betreft waarin jullie zich niet gemakkelijk zouden vergissen. Dat ook jullie beider verklaringen op dit punt niet met elkaar overeenkomen, draagt bij aan de twijfels die hierboven al rezen bij uw relaas en uw algehele geloofwaardigheid. Zelf maakt u tijdens uw verschillende gehoren nergens melding van enige telefonische waarschuwing die u van uw buurman zou gekregen hebben (CGVS man, pp.1-22).”*

Verzoeker poogt deze incoherenties tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote op te helderen, stellende dat hun verklaringen niet precies waren doch dat zij – indien zij hiermee geconfronteerd zouden zijn geweest – zouden hebben kunnen uitleggen dat zij geïnformeerd werden door hun familie, die op haar beurt verwittigd werd door de burens. Verzoeker ontkent hierbij met klem ooit een telefonische waarschuwing van zijn buurman te hebben gekregen. Nochtans verklaarde zijn echtgenote uitdrukkelijk *“(…) Na ons vertrek uit Idlib is onze buurman heeft mijn man gebeld en zij komen mensen van de oppositie jou zoeken. Die man zei, die zochten jou om je mee te nemen en toen hebben wij besloten om niet meer terug te keren naar Idlib. (...) Werd hij na jullie vertrek uit Idlib in het dorp dan nog bedreigd? Ja, het was geen dreigement maar een waarschuwing van de buurman dat mensen van die groepering je komen zoeken, die zeiden dat ze je zouden vermoorden als ze je ergens terugzien. (...) Wat heeft hij daarover toen in Zardana vernomen? Hij had iets vernomen van een buurman? Die buurman zei dat wij hebben wel mensen gezien die jou zoeken bij je huis. Dan vroegen zij ons: Waar is je buurman? Hij zei dat hij het niet wist. Waarvoor zoeken jullie hem en de oppositie zei dat die man is gezocht, hij werkte samen met het regime en hij vervoerde ambtenaren met het regime op en neer. Hij wordt gezocht door ons en wij gaan hem vermoorden. Hebben u of uw man verder nog aanwijzingen gekregen dat hij werd gezocht door de Syrische oppositie? Nee, alleen telefoon van de buurman. (...)”* (administratief dossier, stuk 6, p. 5-6 en p. 9). In strijd hiermee verklaarde verzoeker *“Ik weet van mijn broer dat de oppositie mij willen oppakken en vermoorden. De hele familie, samen met de vrouw.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 19). De Raad kan na lezing van de gehoorverslagen aldus slechts vaststellen dat verzoeker zich in het verzoekschrift opnieuw bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in het administratief dossier en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote alsnog verenigbaar te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

2.6.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure neergelegde documenten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd in diens oordeel dat op basis van deze documenten, met name verzoeker originele identiteitskaart, zijn originele rijbewijs, zijn originele familieboekje, zijn originele vergunning als taxichauffeur, kopieën van twee familiale uittreksels van de burgerlijke stand, een kopie van zijn officiële toelating als taxichauffeur tot de beveiligde overheidszone, medische attesten en vier foto's van (i) zijn nicht die hij als ambtenaar vervoerde, (ii) de beschadiging van zijn huis op 19 november 2015 en (iii) een collega van zijn echtgenote die zou zijn onthoofd, in zijn hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Hetzelfde geldt voor de blote beweringen dat de collega van verzoekers echtgenote, die tevens werkte als ambtenaar, zou zijn onthoofd, dat zijn twee minderjarige neven door het Syrische regime werden gerekruteerd en dat ook het huis van zijn zus door de oppositie werd ingenomen.

2.6.5. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. Vermits aan het asielaanvraag en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker legt in het kader van zijn asielaanvraag onder meer zijn identiteitskaart, rijbewijs en familieboekje neer. De authenticiteit van deze documenten wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist. Verzoeker, wiens identiteit en nationaliteit aldus niet in twijfel wordt getrokken, beroept zich op de algemene veiligheidssituatie in Syrië. In de bestreden beslissing wordt evenwel, wat betreft de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, terecht gewezen op artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.7.1. Het eerste onderdeel heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*

(...)

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

(...).”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”*. Hieruit volgt dat het bedoelde misdrijf voldoende ernstig moet zijn, waarvoor rekening moet worden gehouden met de aard van de daad, de daardoor veroorzaakte schade, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de strafmaat en de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als ernstig beschouwt. Er moet rekening worden gehouden met alle pertinente factoren, inbegrepen de eventuele verzachtende maar ook verzwarende omstandigheden zoals het strafregister van de betrokkene. Het feit dat de betrokkene zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft gekregen, moet eveneens in rekening worden gebracht. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2578/001, 109)

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker op 25 februari 2003 door het Hof van Beroep te Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens het plegen van verschillende aan mensenhandel en prostitutie gelieerde feiten. Het Hof van Beroep achtte de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd bewezen en oordeelde bij het bepalen van de strafmaat uitdrukkelijk *“uw gedrag getuigt van een absoluut misprijzen voor de fysieke en morele integriteit van sociaal kwetsbare personen”*. Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat de door verzoeker gepleegde misdrijven als ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dienen te worden gekwalificeerd en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat verzoekers huis werd beschadigd bij een aanslag op 19 november 2015 en hij gehoorproblemen kent ten gevolge een aanslag die dichtbij zijn werkplek plaatsvond, zoals wordt gestaafd aan de hand van de door hem bijgebrachte foto's en medische attesten, dat aan zijn echtgenote en drie van zijn neven een internationale beschermingsstatus werd toegekend, dat verzoeker zijn gevangenisstraf heeft aanvaard en zijn straf heeft uitgezeten, dat de feiten dateren van meer dan 14 jaar geleden, dat hij ondertussen naar Syrië is teruggekeerd, waar hij zijn huidige echtgenote heeft ontmoet met wie hij een gezin heeft gesticht, dat hij sindsdien zijn leven heeft gebeterd, geen problemen meer kent met de Belgische overheden en nooit meer werd veroordeeld, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet niets af aan de ernst van de misdrijven waarvoor hij in 2003 veroordeeld werd en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.7.2. Waar verzoeker aanvoert dat zijn rechten van verdediging werden geschonden doordat hij tijdens het gehoor niet met de door hem gepleegde feiten werd geconfronteerd zodat hij niet in de gelegenheid is gesteld om uitleg te geven over zijn veroordeling en zijn huidig gedrag ten opzichte van die feiten, en hij bovendien niet werd geïnformeerd over het risico van de internationale bescherming uitgesloten te kunnen worden doch hem integendeel werd gezegd *“in principe krijgen alle Syriërs als blijkt dat zij Syriërs zijn een beschermingsstatus.”*, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoeker uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en meer bepaald van artikel 17 § 1, a), b) en c) en §2 en van artikel 19 § 3 a).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkings sfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord in het kader van zijn asielaanvraag doch hij hierbij niet werd bevraagd omtrent zijn veroordeling door het Hof van Beroep te Brussel op 25 februari 2003 en over de feiten die tot deze veroordeling hebben geleid.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming inzake de subsidiaire beschermingsstatus hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich in hoofdzaak beperkt tot een theoretische uiteenzetting omtrent de rechten van verdediging en het "beginsel van hoor en wederhoor", hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, en dat hij verder geen valabele elementen bijbrengt die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De Raad herhaalt in dit verband dat de argumentatie dat verzoeker zijn gevangenisstraf heeft aanvaard en zijn straf heeft uitgezeten, dat de feiten dateren van meer dan 14 jaar geleden, dat hij ondertussen naar Syrië is teruggekeerd, waar hij zijn huidige echtgenote heeft ontmoet met wie hij een gezin heeft gesticht, en dat hij sindsdien zijn leven heeft gebeterd, geen problemen meer kent met de Belgische overheden en nooit meer werd veroordeeld geen afbreuk doet aan de ernst van het misdrijf waarvoor hij in 2003 veroordeeld werd.

2.7.3. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel welk het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemd artikel.

Daarnaast benadrukt de Raad dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de

erkenning van hun asielrecht daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Als politiek recht valt het asielrecht buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling. Het enkele feit dat artikel 18 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie een "recht op asiel" voorziet, betekent niet dat het om een burgerlijk recht in de zin van artikel 6 EVRM zou gaan.

2.7.4. Het tweede onderdeel vloeit voort uit artikel 57/6 eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/4, §4 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt: *"Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat een vreemdeling moet uitgesloten worden van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden in Syrië niet aangewezen is dat u, als Syrische staatsburger, gedwongen zou worden teruggelid naar uw land van herkomst."

De Raad verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad van State waar met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld: *"Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling."* (RvS arr. nr. 234.824 van 24 mei 2016).

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij volgend op de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 *quinquies*) heeft ontvangen en hij betoogt dat er, gelet op de veiligheidssituatie in Syrië, ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat hij er zal vervolgd worden dan wel dat hij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, volstaat het erop te wijzen dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en in het kader van huidige procedure niet kan worden aangevochten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. W. MULS,
mevr. C. DIGNEF,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS